

dem med sin Hær. Det er jo en meget betydelig Hær; de Herrer skulle have til ingenting at bestille; men han drager nu alligevel ud med sin Hær; og naar han møder Fjenden, saa siges der til ham, at det skal ingenting betyde, at det egentlig er rent tilfældigt, at de ere komne i Land, og at de ikke ville gøre nogen større Fortræd. Hvis Fjenden siger saaledes, saa skal han sørge for at kaste den i Vandet. Saa er det nemlig en tilfældig Krænkelser, som man skal modsætte sig. Men hvis Fjenden siger: Nej, saa sandelig er det vor Mening at sætte os fast, og vi tilsigte at marchere mod København, saa er det en forsættelig Krænkelser, og saa siger Krigsministeren til sine Husarer, Garder, Belejningsartilleri osv.: Omkring, marsch, her er ingen Ting at gøre, det er en forsættelig Krænkelser, som vi ikke er pligtige at værges os imod. Det er det virkelige Forhold.

Det er givet, at en Fortolkning af den Art er ganske uholdbar. Derfor glæder det mig, at det ærede Medlem fra Langeland (Munch) nu er kommen her ind i Salen og har afsat de Radikales hittidige Ordfører paa dette Område ved at give en helt anden Forklaring af, hvorledes denne Sag egentlig skal forstås. Det er Kærnepunktet, at det ærede Medlems Udtalelser var en fuldstændig Desavouering af hele den Fortolkning af vor folkeretlige Pligt, som det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) hidtil har været Ordfører for her i Tinget. Det ærede Medlem fra Langeland hævdede nemlig: det er ikke Spørgsmaalet om Krænkelserns Art, der er det afgørende, ikke Spørgsmaalet, om den er tilfældig eller ikke tilfældig, om den er tilsigtet eller ikke tilsigtet, nej, det kommer an paa, og det, som paalægges os Pligt, afgøres under Hensyn til, med hvilken Styrke Krænkelserns forsøges. Se, det er noget helt andet; det kan gerne være, der er noget mere Mening i det, men det faktiske Forhold er, at det er en helt anden Forklaring af den Ting. Størrelsen af den Magt, hvormed Angrebet udføres, er afgørende for, hvorvidt vi, folkeretlig set, ere forpligtede til at værges os mod den eller ej. Det er de Herrer nye Ordførers Forklaring; og da det, saa vidt jeg ved, for Resten er den samme Ordfører, som i sin Tid har opfundet den anden Forklaring, den, som det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) i god Tro har været Ordfører for herinde, stammer den nye Forklaring altsaa fra den virkelige Autoritet indenfor det ærede Parti, og da det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle)

jo talte om Bibelen, og da som bekendt det nye Testamente altid er det gældende i Forhold til det gamle, maa jeg antage, at for Fremtiden den Forklaring; som det ærede Medlem fra Langeland i Gaar kom med, er den, vi nu maa regne med fra den Side her i Tinget. Den anden er sat derhen, hvor den ogsaa rettelig hører hjemme.

Her rejser der sig imidlertid et ejendommeligt Spørgsmaal, som ogsaa klart sprang i Øjnene i Gaar ved en tilfældig Afbrydelse overfor den ærede Taler, nemlig dette: Hvem skal afgøre og hvorledes kan det afgøres, hvad der forstås ved en betydelig Styrke, og om Størrelsen af den Magt, hvormed Angrebet føres, er en saadan, at vi skulle opgive Modstanden mod den? Hvor stor skal Angrebsstyrken være? Det ærede Medlem nævnte senere to Gange 20,000 Mand, det var vist, fordi han havde en Fornemmelse af, at hvis det kun var een Gang 20,000, skulde vi slaa til, men blev det to Gange 20,000, skulde vi ikke. Men hvis nu de to Gange 20,000 komme i to Gange, og vi først kunde slaa den ene og kunde have Mulighed for senere at slaa den anden, maa vi saa ikke have Lov til at gøre det? Det ærede Medlem tænkte ogsaa, at det kunde gerne være, at det var for lidt, og saa naaede han op til 70,000, det vil altsaa sige, at selv om han fastholder det, ligger den fjendtlige Styrke, som vi eventuelt maa tage Kampen op med, i hvert Fald mellem Nul og 70,000 Mand, og det kan gerne være, at det gaar over 70,000, naar vi se rettelig efter. I det hele taget har han kastet et helt nyt Moment ind i Forhandlingen om det folkeretlige Krav til os.

Men det lykkedes ham paa en vis Maade at give et Svar paa det ejendommelige Spørgsmaal, som han selv havde rejst, thi Spørgsmaalet: hvor er Grænsen, da vor Pligt til Forsvar hører op, og Underkastelsen under det overlegne Angreb begynder? besvarede det ærede Medlem med, at det til den Tid bliver den ansvarlige Regerings Sag at skønne herover. Det er altsaa en Skønssag. Nu kan det blive en ret vanskelig Opgave for denne Regering. Lad os tænke os, at der kommer 20,000 Mand og 20,000 Mand et Par Dage efter dem, det vil da blive vanskeligt at skønne over, hvorvidt man kan naa at slaa de 20,000, inden de andre komme, og der kan stilles mange andre Spørgsmaal op. Det vil ikke blive nogen let Opgave for denne Regering. Men det ærede Medlem skal have Tak for en Ting,